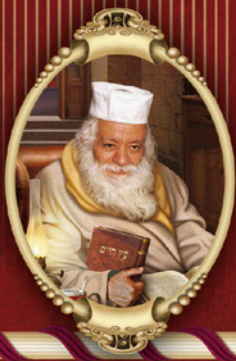

תפארת מרדכי

עולן שבועי • ע"ש המקובל הצדיק רבינו מרדכי שרעבי זיע"א ראש ישיבת המקובלים "נהר שלום" תככ"ץ

גיליון מס' 288 • פרשת שמיני (פרה) • יום שישי כב' אדר ב' ה'תשפ"ב (25.3.2022) • לתרומות: 02-624-9000

הלכה

פרשת פרה

א. גם מי שאינו נזהר לטבול בער"ש ישתדל מאד עש"ק פר' פרה לטבול זכר למקדש. וכן יתן צדקה בערב שבת זו, להפריש איש איש כפי יכולתו לצדקה, יתר על שאר הימים.

ב. כשחל פורים באמצע השבוע (כמו השנה), בשבת שאחר הפורים, מוציאים שני ספרי תורה, וקוראים בראשון פרשת השבוע, ובשני פרשת פרה. וקוראים עד 'והנפש הנוגעת תטמא עד הערב'. ולדעת הרבה פוסקים אף קריאת פרשת פרה היא מצות עשה מן התורה. ואף על פי שיש חולקים על זה, יש להחמיר כדברי האומרים שהיא מן התורה. (ובספר ילקוט הגרשוני סי' תרפה סק"א), הביא בשם הארצות החיים, שהוא מפני שכתוב זכור אל תשכח את אשר הקצפת את ה' אלקיך וכו', וכיון שפרשת העגל היא גנאי לישראל תקנו לקרות פרשת פרה שבאה לכפר על מעשה העגל, תבא האם ותקנח צואת בנה. וכמ"ש רש"י בר"פ חקת בשם ר' משה הדרשן. ע"כ.)

ג. ויקראוהו בספר תורה היותר כשר. והשליח צבור והקהל יכוונו לצאת ידי חובה מן התורה. ומפטירים ביחזקאל (פרק ל"ו) בן אדם בית ישראל יושבים על אדמתם, שכתוב בה: וזרקתי עליכם מים טהורים וכו', (ילקוט יוסף מועדים עמוד רסד. חזון

עובדיה על פורים עמוד טז)

ד. אחר קריאת פרשת פרה מפטירים ביחזקאל ל"ו בן אדם בית ישראל יושבים על אדמתם, שכתוב בה: וזרקתי

עליכם מים טהורים וגו'. (ילקוט יוסף מועדים עמ' רסה. חזון"ע פורים עמ' יח)

ה. אם טעה הקורא בתורה וסיים פרשת פרה בפסוק 'ולגר הגר בתוכם לחקת עולם' לא יצאו ידי חובתם, ואפילו כבר קראו גם ההפטרה בברכותיה, חוזר ופותח הספר תורה ומתחיל לקרות (בברכות שלפני הספר תורה ולאחריה), מראש הפרשה עד 'והנפש הנוגעת תטמא עד הערב', הפסוקים שהחסיר. ואפילו הפסיק בפסוק 'מים חיים אל כלי', גם כן לא יצא ידי חובתו וחוזר וקורא כאמור. ומכל מקום אם כבר בירך על ההפטרה לפניו ולאחריה ואחר כך נזכר, אין צריך לחזור ולברך ברכות ההפטרה כשמפטיר שנית. (ילקוט יוסף מועדים עמוד רסה. חזון עובדיה על פורים עמוד רכז.)

ו. יש אומרים שאין מעלין קטן למפטיר לארבע פרשיות ויש מתירים. ומ"מ פרשת פרה שלדעת מרן והרבה פוסקים גם היא מן התורה אין להעלות קטן למפטיר, אלא שאם כבר עלה הקטן לא ירד. והשליח ציבור יקרא בס"ת להוציא הציבור ידי חובתם.

ז. צבור ששכחו ולא קראו פרשת פרה, יקראוהו בשבת החודש, באופן שלאחר קריאת הפרשיות יקראו בספר שני פרשת פרה בברכותיה, ובספר השלישי יקראו פרשת החודש, ויפטירו הפטרת פרשת החודש.

השפעה של אוכל אסור

יהודי חייב להזהר במאכליו שהרי אותו אוכל הופך להיות תמצית דמו וזורם בליבו ובמוחו...

לא חש אותה בעצמותיו או בבשרו. אלא שרק לאחר זמן ניכרות תוצאותיה. אדם שאכל מאכל שאינו כשר אינו חש בסכנה האורבת לו, הוא אינו מרגיש כי הוא ביצע איזה שהוא איסור, אך אל יתפלא אז אם יראה את בניו מנבלים את פיהם, או שמוחם אטום מלקולט דברי קדושה.

מסופר על רב אחד שנזדמן לרגל עסקיו לעיר רחוקה, וכשהרעב הציק לו חיפש מסעדה כשרה. כשהגיע למסעדה מסויימת, פקפק והיסס אם לאכול שם, כי הרגיש שבעל המסעדה ריק ופוחז. אמר לו בעל המסעדה: "יהודי חביבי, אל לך להסס בכשרות, הבט למעלה וראה את תמונתו של הבבא סאלי התלויה על הקיר, והרי זה סימן שהכל כשר". ענה לו הרב: "אם היה להיפך, הייתי מסכים לאכול. דהיינו, שתמונתך הייתה תלויה על הקיר, והבבא סאלי היה בעל המסעדה..."

יודוע מה שכותב הרמב"ם (אגרת תחיית המתים), שהמאכלים אותם אוכל האדם ומכניסים לגופו, יוצרים בגופו דם. ואותו הדם זורם אל הכבד ומשם ללב. ובלב עובר הדם תהליך זיקוק, כאשר החלק הנקי מועבר אל המוח שבו נמצאים כלי המחשבה ושם מוקם שכלו של אדם. ולכן, יהודי ירא שמים שזנהר בשולחנו שלא יעלה עליו מצרך שכשרותו מפוקפקת, וכל סעדויותיו מכילות רק מאכלים המותרים באכילה, אותם מאכלים כשרים יוצרים בגופו דם כשר ומזוכך, אשר בכוחו לעדן את המוח ולהשפיע לו מחשבות טהורות וקדושות. ובכך הוא מסוגל להשיג את האלוקות גם בהיותו עלי אדמות. ומוחו הנקי מדם טמא יכול לרדת לסוף דעתם של רבותינו, ולהבין לאשורם את מאמריהם. וככל שזנהר יותר ממאכלים, בה במידה מתקדשים יותר רמ"ח איבריו ושכלו מתקרב יותר אל השכל האלוקי שבתורה הקדושה.

לפיכך, התנאים והאמוראים מלהתגאל במאכלות אסורות, מכל משמר ונזהרו מלהתגאל במאכלות אסורות, האיר שכלם באור יקרות. רוח הקודש שרתה עליהם להבין מעשה מרכבה, ולדעת לפרש כל מאמר סתום בתורתנו הקדושה. וזאת, משום שעל נשמתם שרתה רוח אלוקית בעקבות דקדוקם במה שהכניסו לפיהם.

דרשו רבותינו (יומא טז.) תנא דבי רבי ישמעאל: עבירה מטממת לבו של אדם שנאמר 'ונטמתם בם', אל תקרא 'ונטמתם' אלא 'ונטמטם'. היינו, שהלב נעשה אטום לדברים של קדושה.

בשום איסור שבתורה אין אנו מוצאים ביטויים כה חריפים כמו שאנו רואים בפרשת שמיני בענין מאכלות אסורות, שמונה פעמים מוזכרות בפרשת שמיני המילים "טמא" ו"טמאים", ועשר פעמים המילים "שקץ" ו"תשקצו". ומשמע מכאן, שמאכל אסור - משוקץ ומתועב הוא עד למאוד, ויש להתרחק מאכילתו כמפני סכנת אש.

וכבר כתב הרמח"ל על כך בספרו "מסילת ישרים" (פ"א) כי המאכלות האסורות מכניסות טומאה ממש בליבו ונפשו של האדם. המאכלות האסורות, מלבד עצם איסור אכילתם שהם דברים טמאים, הם גורמים נזק לאוכל בכך שלבו נעשה מטומטם. הרמ"א (שולחן ערוך יורה דעה סי' פא טע"ז) פוסק, שאין לתת לתינוק לאכול דברים אסורים כי זה יזיק לו לכשיגדל. והש"ך מוסיף, שיש אף למנוע את הקטן ממאכל דברים אסורים, משום ש"מטמטם הלב וגורם לו טבע רע".

ועד כמה חמור העניין - נלמד מדברי הירושלמי (חגיגה פ"ב ה"א). שם מסופר על אמו של אלישע בן אבויה, שבזמן שהייתה מעוברת, עברה פעם לפני מקום של עבודה-זרה והריחה אוכל אסור והתאוותה לאותו אוכל ואכלה ממנו. ואותו האוכל האסור היה מפעפע בגופה כארס של נחש. והנה לאחר שגדל בנה אלישע בן אבויה ונהיה לגדול בתורה, ואף היה מן הארבעה שנכנסו לפרד"ס, עד שהיה לרב של רבי מאיר בעל הנס, בכל זאת נשאר בו הארס של אותה אכילה, למרות שלא היתה זו אכילה שלו שנינו (יומא פב.) מעוברת שהריחה והתאוותה לאיזה מאכל, מאכלים אותה אפילו ביום הכיפורים. בכל זאת נתערב הארס בדמו ובנפשו, ונולד עמו וגדל עמו עד שהבשילו פירותיו ונעשה "אחר"! היינו שכפר בתורה רחמנא ליצלן.

רואים מכאן, כי במאכלות אסורות ההשפעה היא כמו של קרינה, שהיא מזיקה פנימה, אך האדם

יציאה

19:31 18:18
19:33 18:35
19:33 18:38
19:31 18:33
20:09

כניסה

ירושלים
תל אביב
באר שבע
צפת
ר"ת

שעון קיא

לרפוש

עדנה בת אסתר | אורי בן מרים
ג'ורג יוסף בן ממה
זרע בר קיימא
אלין בן עדנה ומוריה בת מרים
דניאל בן אילה ושילת בת רבקה
אברהם ויפית בני אילנה

לע"נ

הרבנית שולמית רחל
שמואלית בת מזל
אסתר בת שמחה
דוד בן חנה
הרב מיכאל בן מייא
ר' יעקב בן לאה פנקר
שמואל בן רבקה

זוהר הפרשה מעוטרי כפי מאת הגאון המקובל רבינו בנעזו שמואלי שליט"א

ימי המילואים

פתח רבי אלעזר ואמר ויהי ביום השמיני קרא וגו' משה לארחן ולבנו ולוקני ישראל ויהי ביום השמיני, מאי יום השמיני ושואל על מש"כ ויהי ביום השמיני, כלומר על איזו ספירה הוא רומז אחר שכבר אמרת כי שבעת ימי המילואים הם כנגד השבע ספירות של ד"א, אם כן מהו יום השמיני, ותחילה הקדים קושיא אחרת, ואמר: **אלא, פתיב ומפתח אהל מועד וגו' אמר הכתוב בסוף פרשה הקדומת ומפתח אהל מועד לא תצאו שבעת ימים עד יום מלאות ימי מלאיכם, **פי שבעת ימים ומלא את דכס, פי שבעת, בשבעת ימים מייבעי לית וקשה, שהיה לו לומר בשבעת באת ב', כלומר בהמשך שבעת ימים מלא הקב"ה את ידם, או שבעת ימים ומלא את דכס, מאי כי שבעת ימים ומלא כלומר ומלא בניקוד חו"ק תחת ה' וקמ"ן תחת הו', שפירושו שממלא ידכם על ידי אחרים, למה כתוב שבעת ימים ומלא, שמשמע שעצם הימים ממלאים את ידכם. **אלא, וקאין אינון פהני, דמתעטרי בעטרוי דמלקא קדישא** וכדי לתרץ קושייתו הקדים ואמר אשריהם הכהנים שמתעטרים בעטרותיו של המלך הקדוש, דהיינו שמקבלים הארות ממוחין של ד"א, ומשיחין במשח רבות קדישא והם מושוחים בשמן משחת קודש, **בגין דאתער משחא (אתרא) עלא, דמשקי לכל שבעה** לפי שנתעורר שמן אחר העליון, שהוא המוחין דאימא שהיא קבלה מאבא, שמשקה לכל שבעה הספירות, **ואתמשחון מההוא רבות קדישא, ואתדלקו מניה כל אינון שבעה בוצינין** והכהנים נמשחים משמן משחת קודש ההוא, ועל ידי זה הם מקבלים הארת המוחין דאבא על ידי אימא, ונדלקים ומאירים ממנו כל אותם השבעה מאורות שהם הו"ס דו"א. **והאי משח רבות, הוא פללא דכל שבעה, וקלהו ביה אתקלילי** וזה השמן המשחה שהוא השפע של אימא, הוא כלל השפע של כל שבעה הספירות, וכל הו"ס דו"א נכללות ומשרשות באימא.****

ותנינן שימא אינון, וקלהו אתקלילין פהאי ולמדנו שהם רק שש ספירות, כי ז"א כלול רק מו"ק (אלא שלפעמים מוונים את עטרת הסוד לשביעי), וכולם כלולים בשביעי שהוא הבינה, **ודא הוא פללא דכלהו, ובגין קף שבעת ימים ומלא** והיא כוללת את מולם, ובשביל זה כתוב שבעת ימים ומלא את דכס, והיינו הבינה שנקראת שבעת ימים היא תמלא את דכס, **ודא כהאי תלנין** כי בה תלויים ומשרשים כל הו"ק לז"א, והרי היא כלולה משבע בחינות לכן היא נקראת שבעת ימים. **ועל דא, אקרי כנסת ישראל, פת שבע** וכן על דרך זה נקראת כנסת ישראל שהיא המלכות בת שבע. ומפרש **מאי איהו בת שבע, דאיהו כלילא משימא אחרנין** מה הטעם שהיא נקראת בת שבע, ואמר לפי שהיא כלולה מהארת השש ספירות אחרות דז"א, ועם בחינת עצמה הרי הם שבע בחינות. לכן היא נקראת בת שבע.

פינו דהאי שבעה, אשלים להו לקהני ואמר עד כי כיון שזה השבעה שהיא הבינה, השלימה את הכהנים בשבעת ימי המילואים, שאז נשלמו גם הו"ס דו"א. **ואעטר לון, ומשח לון בכלא** והעטיר אותם ומשח אותם בכל הארות המוחין ובכל ההשפעות שמשכו לז"ס דו"א. **פד מטו לנסת ישראל דאיהו תמינאה** כשהגיע השפע לכנסת ישראל, שהיא השמינית מבינה ולמטה, **אתפקד אהרן לקרבא עגל** אז נצטוו אהרן להקריב עגל להטאת, **בגין דאיהו בריה דפרה, לכפרא על ההוא חובא דעגל אתרא דעבד אהרן** שהעגל הוא בנו של פרה, הרמוזת על המלכות, כדי לכפר על אותו החטא של עגל האחר שעשה אהרן, **וחב לגבי פרה, דאיהו תמינאה, שלימו דממוניה** (ס"א דאמוני') **ישראל** שבוה חטא אל הפרה שהיא המלכות שהיא הספירה השמינית מבינה ולמטה, והיא נקראת שלומי אמוני ישראל, לפי שהיא משלמת את הו"ק דו"א הנקרא ישראל, לשבע בחינות.

מעשה לשבת

ספר התורה של מהר"י אבוהב

מעשה נפלא שסיפר הגבאי של ביהכ"נ "אבוהב" בצפת אדון פרג' ז"ל שראה בעיניו את המעשה הבא. ביום שבת אחת בפרשת שמיני, הוציאו הס"ת של מהר"י אבוהב. והיה סוחר אחד שנסע לסחורתו לכמה חדשים, כאשר חזר מהנסיעה כבדו אותו בשבת בעליה לתורה כנהוג, כדי לברך ברכת הגומל. לאחר שברך הברכה הראשונה קרא החזן בתורה וכשהגיע לפסוק "כל מעלה גרה בבהמה" וכו' קרא-כל מעלה נדה", החזירו אותו אבל פעם נוספת הוא קרא כל מעלה נדה, שאלו אותו מה קרה מדוע אתה קורא נדה ולא גרה, והוא השיב שכך כתוב בס"ת. עלה הרב לראות ואכן ראה כי במקום גרה כתוב נדה. בינתיים התרחק אותו אדם שעלה לתורה ואז ראה הרב שכתוב גרה. אמר לו הרב שיתקרב, וברגע שהתקרב נהפכו האותיות לנדה. וכשהתרחק שנית שוב נהפכו לגרה. צעק הרב ואמר לו תאמר מה עשית ומה מעשיך, והסוחר התבייש מאד והודה בפני הקהל, כי הוא לא היה בביתו כמה חדשים, ורעייתו עדיין לא טבלה, והוא לא הצליח להתגבר על יצרו, ועשה המעשה. וכל הקהל געה בבכיה, והיהודי עשה תשובה וקבלו עליהם לא להוציא הס"ת רק בסימן כש"ר. ה' יחזירו בתשובה שלימה. אמן.

הכנס הבודד של ר' ישראל סלנטר

בשנת תר"ח תר"ט התפשטה מגיפת חולירע בילנא, והפילה חללים רבים. מיד נרתם רבי ישראל סלנטר לפעולות הצלה. הוא יסד ועד שנטל עליו את כל תפקידי העזרה, שכר בית חולים מיוחד בן אלף וחמש מאות מיטות, בהשפעתו לא לקחו הרופאים שכר לא מעני ולא מעשיר וגייס כשישים שבעים אברכים לומדי תורה שיגישו עזרה לחולים. הוא הזהירם שבשבתות לא ישתמשו בגויים אלא יעשו בעצמם את כל המלאכות בשביל החולה להחם חמין לסוכו לשפשו, כנפסק בשולחן ערוך אורח חיים סימן שכ"ח בהלכות פיקוח נפש.

והנה באחד מלילות שבת חלה נכדו של אחד מנוכדי וילנא בשם רבי יוסף חלפן, בהתאם להוראת רבי ישראל עשו האברכים בשבילו את כל המלאכות הדרושות בקעו עצים הבעירו אש וכו' עד שהוציאוהו מכלל סכנה, כעבור כמה ימים בא רבי יוסף להודות לרבי ישראל ואברכיו על שהצילו את נכדו. אמר לו רבי ישראל, מה לך להודות לי, ה' רצה ונתרפא החולה. המשיך הזקן ואמר אבקש סליחה אף כי איני ראוי להגיד אך ברצוני להעירו כי האברכים שלו שהם מפארי עירנו מחללים שבת יותר מהצורך. רבי ישראל שחשש פן יתשלחו האברכים בהצלמתם בשבתות, והרי הדבר נוגע לחיי אלפי איש, יצא הפעם מגדרו הן בקצפו והן בסיפור שבח על עצמו וגער בזקן בניזיפה, הדיוס שכמותך האתה תלמדני מה מותר ומה אסור, אני ארגנתי את האברכים והבטחתי וערבתי להורים שלהם שהמחלה לא תדבק בהם ושחזירים בריאים ושלמים ואמנם אחזרים בעז"ה שלמים, התוכל גם אתה לעשות כן? מיד חלץ רבי יוסף את נעליו ישב לארץ ובקש מחילה. אותו כעס בודד זכר רבי ישראל והתמרמר כל ימיו (מוסר חכמים)

הריני מקבל עלי לשמח את בניו של הקב"ה לכבוד חג הפסח

הסל המלא למשפחה - 1000 ש"ח

מצות, יין ומוצרי יסוד - 520 ש"ח

סל פירות וירקות - 360 ש"ח

אפשר לפרוס לתשלומים
התרומה מוכרת לזיכוי מס הכנסה לפי סעיף 46

חייגו עכשיו: 02-6249000

עיצוב גרפי: יוסי גרפי